

บทที่ ๒

การลงโทษทางอาญา

แม้ว่าการคุมประพฤติ เป็นวิธีการจัดการกับผู้กระทำผิดในลักษณะที่มีโทษเป็นโทษ แต่การคุมประพฤติก็ได้พัฒนามาจากวิธีการทางกฎหมายที่มีพื้นฐาน เป็นเรื่องของการลงโทษ (Sutherland Cressey 1974 : 461) เพื่อปรับปรุงแก้ไขเรื่อง การลงโทษให้ดียิ่งขึ้น

Packer (Abadinsky 1977 : 4) กล่าวถึงลักษณะของการลงโทษ ๕ ประการได้แก่

๑. จะต้องเป็นเรื่องของความเจ็บปวด หรือผลอื่นที่เกิดขึ้นโดยตามปกติ แล้วจะเป็นเรื่องความไม่พึงพอใจ
๒. จะต้องเพื่อลงต่อการกระทำที่ขัดต่อกฎหมาย
๓. จะต้องลงต่อผู้กระทำผิดจริงหรือผู้ที่ถูกคาดว่าได้กระทำผิด
๔. จะต้องมาจากเจตนาการดำเนินงานของบุคคลอื่นนอกจากผู้กระทำผิด
๕. จะต้องถูกวางบทกำหนดโทษและบริหารโดยผู้มีอำนาจตามกฎหมาย

การคุมประพฤติ เป็นระบบที่นำเอาวิธีการแก้ไขมาจัดการกับผู้กระทำผิดกฎหมาย โดยไม่ต้องการที่จะให้ผู้กระทำผิดได้รับความเจ็บปวด แต่เป็นความพยายามที่จะป้องกันผู้กระทำผิดมิให้ได้รับความทุกข์ ความทุกข์บางอย่างที่เกิดขึ้นเนื่องจากสภาพของการเป็นผู้ถูกคุมความประพฤตินั้น ในทางทฤษฎีเป็นความทุกข์ที่เกิดขึ้นโดยไม่ได้ตั้งใจให้เกิด และพยายามที่จะหลีกเลี่ยงให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ผลก็คือจะไม่มีเหตุผลใดที่จะมายืนยันได้ว่าการคุมประพฤติ เป็นวิธีการลงโทษ ดังที่นักเขียนบางคนพยายามกล่าวอ้าง (Sutherland Cressey 1974 : 461)

การลงโทษในสมัยโบราณ

การตอบสนองต่อพฤติกรรม เบี่ยงเบนในสมัยโบราณจะมีวิธีการตั้งแต่การจ่ายค่าปรับจนถึงการพิจารณาคดีโดยการต่อสู้ การเนรเทศ การประหารชีวิตโดยการทรมาน ระบบการแก้แค้นแบบโบราณ (lex talionis) นั่นคือ แบบตาต่อตา ได้ถูกใช้ต่อเนื่องกันมาจากคนรุ่นหนึ่งไปยังคนอีกรุ่นหนึ่งโดยในแต่ละครอบครัว แต่ละเผ่าหรือแต่ละชุมชนได้รักษาให้ดำรงคงอยู่โดยไม่ต้องอาศัยการรวบรวมบัญญัติขึ้น เป็นกฎหมายในที่สุดกษัตริย์ Hammurabi แห่งบาบิโลเนียได้ประมวลกฎหมายขึ้น เป็นลายลักษณ์อักษรเมื่อประมาณ ๔,๐๐๐ ปีมาแล้ว แม้ว่าจะอยู่ในรูปแบบเป็นลายลักษณ์อักษร แต่กฎหมายของกษัตริย์ Hammurabi ก็ยังคงไว้ซึ่งลักษณะรุนแรงของ lex talionis แม้ในปัจจุบันการลงโทษวิธีการรุนแรงแบบนี้ก็ยังคงใช้กันอยู่คือ การประหารชีวิต

ต่อมาพวกฮีบรูก็ได้รับแนวความคิดเรื่องตาต่อตา แต่นำไปใช้ภายใต้หลักกฎหมายในพระคัมภีร์เก่า โดยออกมาในรูปการจ่ายค่าทดแทนเป็นตัวเงินแก่ผู้เสียหายเมื่อได้กระทำผิดกฎหมาย หรือกระทำโดยประมาท พวกฮีบรูโบราณได้ใช้วิธีปรับอย่างกว้างขวางในความผิดหลากหลาย รวมทั้งฐานปล้นทรัพย์และฐานลักทรัพย์ ในเวลากลางคืน ส่วนโทษประหารชีวิตนั้นจะใช้กับความผิดฆ่าคนตายและความผิดต่อศาสนา เนื่องจากโทษประหารชีวิตมีกฎเกณฑ์ข้อจำกัดในทางปฏิบัติมากมาย ดังนั้นการลงโทษโดยวิธีนี้จริง ๆ นั้นจะมีน้อยมาก

พวกโรมันได้เยาะเย้ยการลงโทษโดยการปรับในความผิดฐานปล้นทรัพย์และฐานลักทรัพย์ในเวลากลางคืน โทษประหารชีวิตได้ถูกใช้อย่างกว้างขวางจนได้รับการจารึกลงในประวัติศาสตร์ การล่มสลายของอาณาจักรโรมันเป็นผลให้เริ่มเกิดหลักนิติธรรม (rule of law) ตลอดทั่วยุโรป เมื่อมีการฟื้นฟูกฎหมายขึ้นมา วิธีปรับและจ่ายค่าทดแทนก็กลายเป็นรูปแบบการลงโทษที่สำคัญสำหรับบรรดาผู้มีอำนาจที่ต้องการเพิ่มความร่ารวย ผู้กระทำผิดที่ไม่สามารถจ่ายก็จะถูกทำให้พิการ การพิจารณา-

คติโดยการต่อสู้ก็เริ่มเฟื่องขึ้น เนื่องจากมีความยากลำบากในการพิสูจน์ข้อหาความผิดทางอาญา แต่ต่อมาเมื่อศาสนาคริสต์ได้แผ่ขยายเข้ามา การพิจารณาคดีโดยการต่อสู้ก็ถูกแทนที่โดยการพิจารณาคดีแบบดำเนินำลุยไฟ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาจะต้องถูกพิจารณาโดยการทรมานในรูปแบบต่าง ๆ

ตลอดระยะเวลาสมัยกลางในยุโรปได้ใช้วิธีการลงโทษประหารชีวิตกันอย่างกว้างขวางต่อเนื่องเรื่อยมา โดยรวมใช้กับวิธีการทรมานเสมอ ซึ่งถือว่าเป็นการยับยั้งต่อพฤติกรรมเบี่ยงเบน (พฤติกรรมเบี่ยงเบนส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องความผิดต่อศาสนา เช่น เป็นพวกนอกศาสนา และการใช้เวทมนต์คาถา) ความเชื่อทั่วไปของสมัยนั้นก็คือยิ่งลงโทษรุนแรงเท่าใด การยับยั้งก็ได้ผลดียิ่งขึ้นเท่านั้น

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่มีความไม่เท่าเทียมของโทษที่ลง ผู้ที่ร่ำรวยและมีอิทธิพลมักจะถูกลงโทษเพียงเล็กน้อยหรือไม่ต้องรับโทษเลยในการกระทำผิดที่จะกลายเป็นการทรมานและประหารชีวิตสำหรับคนยากจน เรื่องนี้ได้ถูกคัดค้านอย่างรุนแรงในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ จากสำนักคลาสสิก (Classical School) (Abadinsky 1977 : 4-6)

แนวความคิดของสำนักคลาสสิก

หลักใหญ่ของแนวความคิดหรือทฤษฎีในการลงโทษของสำนักนี้เป็นไปในด้านนามธรรม (Abstract) ซึ่งเป็นความคิดที่วาดขึ้นในสมอง (Metaphysical Philosophy) เสียเป็นส่วนใหญ่ ไม่ค่อยจะได้คำนึงถึงความเป็นจริง (Reality) เท่าใดนัก ซึ่งเป็นข้อเสียของสำนักนี้ (ชาย เสวิกุล ๒๕๑๗ : ๑๗๘)

ในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๘ ได้เกิดการต่อต้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญา ที่มีขอบซึ่งรวมทั้งวิธีการพิจารณาคดีกลับหลัง และการใช้วิธีทรมานเพื่อให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพ บุคคลที่เด่นชัดคือ Cesare Beccaria (1738-1794) ได้เขียนเรื่อง

อาชญากรรมกับการลงโทษ (An Essay on Crimes and Punishments)
 ในปี ค.ศ. ๑๗๖๔ เขาเชื่อว่ากฎหมายจะต้องกำหนดบทลงโทษสำหรับความผิดแต่
 ละอย่าง และผู้พิพากษาจะต้องออกคำพิพากษาที่เหมือนกันสำหรับความผิดฐานเดียว-
 กัน (Abadinsky 1977 : 6)

Beccaria ได้สรุปว่า การลงโทษนั้นควรจะทำด้วยความมุ่งหมาย
 อันสำคัญที่สุด คือ เพื่อป้องกันอาชญากรรม และ เพื่อที่จะป้องกันมิให้การลงโทษผู้กระทำ
 ผิดเป็นการกระทำอันรุนแรงตามอารมณ์ของคน ๆ หนึ่ง หรือหลายคน ฉะนั้นการ
 ลงโทษผู้กระทำผิดนี้ควรจะต้องกระทำโดยเปิดเผย รวดเร็ว และสมควรแก่ความ
 จำเป็น โดยให้ความหนักเบาเป็นไปตามส่วนแห่งความร้ายแรงของอาชญากรรมนั้น
 และโทษที่จะลงนี้จะต้อง เป็นโทษที่กำหนดไว้ในกฎหมาย และด้วยความหนักเบาตาม
 ที่กำหนดไว้อย่างแน่นอนโดยกฎหมายด้วย (ชาย เสริกุล ๒๕๑๗ : ๑๘๑)

อิทธิพลของ Beccaria ก็ได้ถูกแผ่ขยายออกไปโดย William
 Blackstone, Jeremy Bentham และ Samuel Romilly แนวความคิดของ
 บุคคลเหล่านี้เป็นผลให้เกิดการ ประมวลกฎหมายอาญาในประเทศอังกฤษขึ้น เมื่อปี
 ค.ศ. ๑๘๐๐

แนวความคิดหลักของสำนักนี้คือ แนวความคิด Free will หมายความว่า
 มนุษย์สามารถเลือกได้ระหว่างความถูกต้องและความผิด มนุษย์ทุกคนมักจะชอบความสุ
 สบายและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด ดังนั้นการลงโทษก็จะเป็นการยับยั้งอาชญากรรมได้
 กฎหมายต่าง ๆ ได้มีการประมวลรวบรวมและ เผยแพร่ออกไป ความผิดแต่ละฐานก็
 จะมีบทลงโทษ และผู้พิพากษาจะต้องออกคำพิพากษาที่เหมือนกันสำหรับความผิดฐาน
 เดียวกัน เนื่องจากมนุษย์ทุกคนมีเสรีภาพที่จะเลือกตามต้องการ ดังนั้นการลงโทษ
 ก็จะต้องไม่มีการแปรเปลี่ยนไปตามบุคลิกภาพ หรือสภาพการณ์ต่าง ๆ ของผู้กระทำผิด
 Taylor, Walton และ Young สรุปแนวความคิดของสำนักนี้ว่าเป็นทฤษฎีควบคุมสังคม

แต่อย่างไรก็ตามแนวความคิดของสำนักนี้ไม่สามารถเป็นจริงได้เพราะสามารถนำไปใช้ได้แต่ในสังคมที่ทรัพย์สินและความมั่งคั่งร่ำรวยได้ถูกแบ่งปันให้แก่ทุกคนเท่ากัน และเป็นสังคมที่ทุกคนมีผลประโยชน์ที่เท่าเทียมกันและเหมือนกัน

ในไม่ช้าข้อบกพร่องของแนวความคิดสำนักนี้ก็ปรากฏชัด เพราะเป็นสิ่งที่ไม่อาจเป็นจริงได้ในการหลีกเลี่ยงเหตุผลหย่อนผ่อนโทษต่าง ๆ แม้ Beccaria จะเชื่อว่าบุคคลบางประเภท เช่นคนวิกลจริต หรือคนไร้ความสามารถจะต้องได้รับการปฏิบัติต่อในแบบพิเศษก็ตาม แต่การพยายามใช้กฎหมายโดยไม่พิจารณาถึงเหตุแวดล้อมต่าง ๆ ทำให้ศาลจะต้องประสบกับการมีคำพิพากษากำหนดโทษที่เท่าเทียมกันต่อผู้กระทำผิดครั้งแรก และกับผู้ที่กระทำผิดซ้ำ (Abadinsky 1977 : 7) จากหลัก "ต้องกำหนดโทษให้เหมาะสมกับความผิด" ซึ่งมีโทษตายตัว "ไม่ว่าใครถ้ากระทำความผิดอย่างนั้นก็ต้องได้รับโทษเช่นนั้นของสำนักนี้" ได้รับการคัดค้านกันอย่างมากมายจนเสื่อมความนิยมลง ต่อมานักอาชญาวิทยาได้เปลี่ยนแนวความคิดโดยไม่เห็นด้วยกับทฤษฎีที่ "กำหนดโทษให้เหมาะสมกับความผิด" มานิยมความคิดใหม่ว่า "กำหนดโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิด" โดยเห็นว่าเหมาะสมกว่า (ชาย เสริกุล ๒๕๑๗ : ๑๘๓)

แนวความคิดของสำนักนีโอคลาสสิก

Fox กล่าวถึงแนวความคิดของสำนักนี้ว่ามีลักษณะดังต่อไปนี้

๑. ได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขหลัก Free Will โดยสามารถรับผลกระทบจากเรื่องอายุเวช (Pathology) ความไร้ความสามารถ ความวิกลจริต และอื่น ๆ รวมทั้งเรื่องการไตร่ตรองไว้ก่อน

๒. ยอมรับเหตุผลหย่อนผ่อนโทษ

๓. เปลี่ยนแปลงแก้ไขหลักความรับผิดชอบโดยให้มีการลดหย่อนโทษในกรณีที่มีความรับผิดชอบเป็นบางส่วน เช่น กรณีเกี่ยวกับความวิกลจริต อายุ และอื่น ๆ ซึ่งมีผลกระทบต่อ "การรู้และเจตนาของผู้กระทำผิดในระหว่างกระทำ"

๔. ยอมรับให้มีพยานผู้เชี่ยวชาญให้การในศาล เรื่องระดับของความ
รับผิดชอบ

Taylor และคณะ กล่าวว่า รูปแบบของแนวความคิดสำนักนี้ที่มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขบางอย่าง ได้กลายเป็นรูปแบบของกระบวนการยุติธรรมทางอาญาที่ใช้กันทั่วไปในโลกตะวันตก (Abadinsky 1977 : 8)

แนวความคิดของสำนักพอสิทีฟ

ผู้ที่ เป็นบุคคลสำคัญในสำนักนี้ มีอยู่ด้วยกันสามคนคือ Cesare Lombroso, Raffaele Garofalo และ Enrico Ferri ทั้งสามคนเป็นชาวอิตาลี แนวคิดของกลุ่มนี้หันเหจากแนวคิดของสำนักคลาสสิก และมีโอกาสลึกลับที่เชื่อในทฤษฎี Free Will โดยสิ้นเชิงแต่มาสนใจและ เชื่อว่าการที่มนุษย์ประกอบอาชญากรรมหรือกระทำผิดกฎหมายนั้นเนื่องมาจากสาเหตุทางธรรมชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาเหตุหรือปัจจัยทางชีววิทยา แนวคิดขั้นใหม่นี้ปรากฏว่า ได้เกิดขึ้นจากการพิจารณาสังเกตและศึกษาจากความ เบี่ยงเบนมากขึ้นกว่าแนวคิดของสองสำนักก่อน จึงได้ชื่อว่าสำนักพอสิทีฟ ซึ่งมีความหมายว่าของจริงหรือของแท้แน่นอน นอกจากนั้นแนวคิดของสำนักนี้ยังไม่เห็นด้วย หรือคัดค้านหลักเดิมอยู่หลายประการคือ

๑. ไม่เห็นด้วยกับการลงโทษโดยเหตุผลเพื่อการตอบแทนแก่ผู้กระทำผิดให้สาสม แต่สำนักนี้เชื่อว่าการลงโทษนั้น ควรจะกระทำโดยความมุ่งหมายที่จะแก้ไขสาเหตุของการกระทำผิด จึงจะเป็นการถูกต้องเหมาะสม และ เกิดประโยชน์

๒. สำนักนี้ไม่เห็นด้วยกับหลักการลงโทษผู้กระทำผิด เพื่อให้คนทั้งหลายเกิดความหวาดหวั่นไม่กล้าประกอบอาชญากรรม เพราะสำนักนี้เห็นว่าบางคนไม่มีความสามารถที่จะรู้สึกผิดชอบ เช่นเดียวกับคนปกติ ฉะนั้นคนประเภทนี้ก็จะไม่หวาดหวั่นตามที่คาดหมาย นอกจากนั้นในคนปกติอื่น ๆ ที่สามารถไตร่ตรองคำนวณความ

พอใจกับความทุกข์ทรมานที่จะได้รับก็ยังมียือก เป็นจำนวนมากที่ไม่เกิดความรู้สึกหวาดกลัวต่อโทษที่จะได้รับ และอาชญากรรมก็ยังคงมีอยู่ตลอดไป การลงโทษจึงไม่ใช่เป็นการป้องกันอาชญากรรม

๓. การแก้ไขความประพฤติของผู้กระทำผิด (Reformation) นั้น สำนักนี้เห็นว่าควรจะต้องเลือกปฏิบัติต่อคนบางคนเท่านั้น บางคนอาจกลับตัวได้ แต่บางคนก็กลับตัวไม่ได้แม้จะใช้ความพยายามหรือวิธีการอย่างใด ๆ ก็ตามก็เป็น การเสียผลและเสียเวลาเปล่า

Lombroso มีความเห็นว่ามนุษย์เราที่เป็นอาชญากรนั้นจะเป็นมาโดยกำเนิด ฉะนั้นพวกนี้จึงไม่มีทางที่จะแก้ไขให้กลับตัวเป็นคนดีได้ นอกจากนั้นยังได้แบ่งประเภทของอาชญากรเป็น ๔ ประเภทใหญ่คือ อาชญากรโดยกำเนิด อาชญากรที่วิกลจริต อาชญากรที่กระทำผิดเพราะถูกกดดันทางอารมณ์ อาชญากรที่กระทำผิดเป็นครั้งคราว

อย่างไรก็ตาม Lombroso ได้เสนอแนวคิดที่สำคัญไว้ข้อหนึ่งคือว่า โดยที่อาชญากรในทัศนะของเขามีอยู่หลายประเภทดังได้กล่าวมาแล้ว แต่ละประเภทก็มีความแตกต่างกันมาก ฉะนั้นการลงโทษอาชญากรแต่ละประเภทจึงไม่ควรใช้วิธีเดียวกัน ถึงแม้ว่าจะได้กระทำผิดอย่างเดียวกันก็ตาม แนวความคิดนี้นับว่าเป็นความก้าวหน้าอีกด้านหนึ่งของอาชญาวิทยา (ชาย เสวิกุล ๒๕๑๗ : ๑๘๔-๑๘๗)

แนวคิดของสำนักนี้ได้รวมเอาทฤษฎีดาร์วิน (Darwinism) เข้ากับการลงโทษ จึงไม่ถือว่ายึดหลักการแก้แค้นทดแทน แต่ถือว่าเป็นกระบวนการคัดเลือกตามธรรมชาติเพื่อปกป้องสังคม ผลที่ตามมาก็คือ แนวคิดของสำนักไม่จำเป็นต้องนิยมนการใช้ความอ่อนโยนต่อผู้กระทำผิด ตัวอย่างเช่น Garofalo ซึ่งเป็นลูกศิษย์คนหนึ่ง ของ Lombroso เสนอให้ใช้โทษประหารชีวิตต่อผู้กระทำผิดที่มีความเสียหายทางจิตอย่างถาวร ซึ่งทำให้พวกเขาไม่เหมาะสมที่จะมีชีวิตอยู่ในสังคมต่อไป บรรดาผู้เชื่อถือ

สำนักนี้ยังได้เสนอวิธีการตอนผู้กระทำผิดคดีเกี่ยวกับเพศ เพราะพวกเขามีความเชื่อในความคิดเรื่อง "เพื่อการอยู่รอดของชาติพันธุ์" (Abadinsky 1977 : 8-9)

ทฤษฎีของสำนักพอสสิทีฟนี้ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์อย่างมาก และข้อสำคัญที่แสดงถึงความไม่สมบูรณ์ของทฤษฎีนี้ก็มียุ่่มาก เช่น ถึงแม้สำนักนี้จะเห็นว่าควรวางวิธีการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิด ไม่ใช่ให้เหมาะสมกับความผิดก็ตาม แต่ก็หมายความว่าให้ลงโทษโดยเหมาะสมกับประเภทของอาชญากร ซึ่งถูกแบ่งโดยสำนักนี้ออกเป็นเพียงไม่กี่ประเภทเท่านั้น ไม่ใช่วางวิธีการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำผิดเป็นรายคนไป นอกจากนี้ทฤษฎีนี้เชื่อว่าเหตุคือการเกิดมาโดยได้รับลักษณะของร่างกายและจิตใจถ่ายทอดมาโดยทางกรรมพันธุ์นั้น เป็นสาเหตุโดยตรงที่ทำให้คนเราประกอบอาชญากรรม ซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง

ทฤษฎีของสำนักนี้ได้รับความนิยมน้อยเพียงไม่นาน และมีผู้วิพากษ์วิจารณ์คัดค้านกันอยู่เสมอ และผู้ที่ไม่เห็นด้วยบางคนยังได้พิสูจน์ให้เห็นอีกว่าทฤษฎีนี้ไม่เป็นความจริง (ชาย เสวิกุล ๒๕๑๗ : ๑๘๘)

อย่างไรก็ตามแนวความคิดหรือทฤษฎีของสำนักต่าง ๆ เหล่านี้ยังถือว่ามีค่าสำคัญเพราะแนวความคิดต่าง ๆ นั้นได้ก้าวล้ำออกจากยุคของตัวเอง และยังคงใช้กันอยู่ในระบบยุติธรรมทางอาญาในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐

การลงโทษทางอาญาในปัจจุบัน

การลงโทษในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาสมัยใหม่มีวัตถุประสงค์ ๕ ประการตามที่ Abadinsky (1977 : 9-12) กล่าวไว้คือ

๑. การแก้แค้นตอบแทน (Revenge or Retritution)
๒. การป้องกันสังคม (Protection of Society)
๓. การยับยั้งทั่วไป (General Deterrence)

๔. การยับยั้งเฉพาะราย (Individual Deterrence)
๕. การแก้ไขฟื้นฟู (Rehabilitation)

การแก้แค้นตอบแทน

เป็นมรดกตกทอดมาจากวิธีการตอบสนองต่อพฤติกรรม เบี่ยงเบนในสมัยโบราณ นั่นคือแนวความคิดเรื่อง Lex Talionis โดยเน้นว่าผู้กระทำผิดจะต้องจ่ายสำหรับการกระทำผิดอันนั้น แนวคิดเช่นนี้ในบางครั้งก่อให้เกิดสภาวะการณ์ที่ไม่เข้าที่ เช่น นักโทษที่ถูกตัดสินประหารชีวิต จะได้รับการรักษาพยาบาลเพื่อที่จะทำให้แน่ใจว่าเขามีสุขภาพดีพอที่จะถูกประหารชีวิต หากมีการตายก่อนถึงกำหนดประหาร ก็จะกล่าวกันว่า เขาได้หลบหนีจากตะแลงแกง หรือเก้าอี้ไฟฟ้า ฯลฯ ไปเสียแล้ว

ภายในตัววัตถุประสงคค์อันนี้ยังมีแนวความคิดทางศาสนาแทรกอยู่ นั่นคือ เรื่อง การชดเชยความผิด (Expiation) ตามกฎหมายฮีบรูว์ การลงโทษทางกายหลายรูปแบบ นับจากการเขียน ๓๔ ครั้งไปจนถึงการประหารชีวิตโดยถูกขว้างด้วยก้อนหินนั้น กฎหมายถือว่าไม่ใช่เป็นการลงโทษ แต่เป็นการให้โอกาสแก่คนบาปได้ชดเชยการกระทำผิดของเขา มีบทความที่น่าสนใจอันหนึ่งเกี่ยวกับแนวความคิดนี้ของ Else และ Stephenson ซึ่งกล่าวว่า การชดเชยความผิด "เป็นหนทางบริสุทธิ์ที่จะผ่านจากการเป็นศัตรูไปสู่การปรองดองกันได้"

การป้องกันสังคม

เป็นวิธีการจำกัดทางกายภาพของผู้กระทำผิด เป็นสิ่งที่ประจักษ์แจ้งชัดว่าในขณะที่ผู้กระทำผิดถูกคุมขังอยู่นั้น สังคมจะได้รับการปกป้อง แต่ตามปกติแล้วระยะเวลาการคุมขังจะมีจำกัดเพราะผู้กระทำผิดส่วนใหญ่จะถูกคุมขังชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง และในที่สุดก็ได้รับการปล่อยตัวกลับไปสู่สังคม จากการที่ว่า เรือนจำจะทำให้ผู้กระทำผิดแก้ตัวลงสุขุมยิ่งขึ้น อีกทั้งความโน้มเอียงที่จะกระทำผิดลดลง เพราะมีส่วนสัมพันธ์กับอายุของผู้กระทำผิด ซึ่ง

สังคมจะได้รับการปกป้องมากยิ่งขึ้นนั้น บางคนกลับโต้แย้งว่าปรากฏอยู่เสมอว่า เรือนจำนั้นกลายเป็นสถานศึกษาสำหรับการเรียนรู้ วิธีการทำผิดแบบใหม่ และผู้กระทำผิดที่ได้รับการปล่อยออกมาจะมีความขมขื่นใจยิ่งกว่าก่อนถูกจำคุก

การข่มขู่ทั่วไป

Herbert Packer เห็นว่าเป็นเรื่องของการข่มขู่ (Intimidation) เขากล่าวว่าการข่มขู่ทั่วไปนี้ไม่มีเหตุอันควรที่จะถือเป็นเรื่องการลงโทษ เพราะผลของการข่มขู่ยังไม่มีการวัดกันออกมา Erik Wright เห็นว่าแนวความคิดนี้เป็นเรื่องของลัทธิ Utilitarianism นั่นคือ ลัทธินี้มีจุดประสงค์ที่จะสร้างความเสี่ยงที่สำคัญในการกระทำผิด ซึ่งจะไม่สำคัญสำหรับผู้ที่กำลังถูกลงโทษ แต่จะมีผลต่อคนทั่วไปที่ยังไม่ได้ถูกลงโทษ

การข่มขู่เฉพาะราย

หมายถึง ผลของการลงโทษที่มีต่อผู้กระทำผิดเฉพาะราย แนวความคิดนี้ยึดหลักของลัทธิ Hedonism ที่ว่าคนแสวงหาความสุขและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด ในการข่มขู่เฉพาะรายนี้เมื่อครั้งหนึ่งบุคคลได้ถูกลงโทษเนื่องจากกระทำผิด บุคคลนั้นก็จะมีกำลังใจในการที่จะเกี่ยวข้องกับการกระทำผิดอีก เหตุผลของแนวคิดนี้อยู่ที่ว่ายิ่งลงโทษหนักขึ้นเท่าใด การข่มขู่ของบุคคลก็จะเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น

การแก้ไขฟื้นฟู

วัตถุประสงค์เพื่อการแก้ไขฟื้นฟูนี้เกิดขึ้นในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาล้ำกว่าแบบอื่น นักวิจารณ์บางคนกล่าวว่า การแก้ไขฟื้นฟูนี้ก่อให้เกิดการพัฒนาวิธีการที่ยังเป็นที่น่าสงสัยกันอยู่ในการจัดการกับผู้กระทำผิดโดยวิธีการแก้ไข และการที่ให้ผู้กระทำผิดทำตัวดีเอง The American Friends Committee กล่าวว่า "การแก้แค้นตอบแทนนั้นจำเป็นจะต้องหมายถึงการลงโทษ แต่ก็ไม่จำเป็นที่การลงโทษจะต้องถูกกำจัดออกไปจากแนวคิดเรื่องการแก้ไขฟื้นฟู"

คำถามที่สำคัญที่สุดเกี่ยวกับการแก้ไขพินพูนน่าจะเป็นเรื่องประสิทธิภาพของการแก้ไขพินพูน นักวิจารณ์บางคนยืนยันว่าไม่ได้ผล บางคนก็ว่ายังไม่มีการแก้ไขพินพูนกันจริง ๆ เลย ส่วนกลุ่มนักวิจารณ์อื่น ๆ เช่น Richard Quinney กล่าวว่า การแก้ไขพินพูนนั้นตามความเป็นจริงแล้วเป็นเรื่องนอกประเด็น อาชญากรรมเป็นผลผลิตของระบบทุนนิยม และหัวใจของการแก้ไขก็คือจะต้องใช้วิธีการของ Marx อาชญากรรมไม่ได้มีสาเหตุมาจากผู้กระทำผิด แต่มีสาเหตุมาจากโครงสร้างทางสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่ทำให้พวกเขาไม่ได้รับมาตรฐานการครองชีพที่เพียงพอ

แต่อย่างไรก็ตามแนวความคิดเรื่องการแก้ไขพินพูนนี้ได้เป็นหลักฐานสำคัญของการคุมประพฤติ

การคุมประพฤติกับการแก้ไขพินพูน

James Q. Wilson ได้โต้แย้งว่า อัตราการกระทำผิดในคดีร้ายแรงสามารถลดลงได้มากโดยวิธีการจำคุก การแก้ไขพินพูนนั้นเป็นเรื่องของคุณค่าที่น่าสงสัยมากที่สุด ในขณะที่การจำคุกนั้นได้ตัดความสามารถในการกระทำผิดของผู้กระทำผิดออกอย่างแน่นอน ในช่วงเวลาที่ถูกคุมขัง

นักวิจารณ์อื่น ๆ ที่วิพากษ์วิจารณ์กระบวนการยุติธรรมทางอาญาในปัจจุบัน รวมทั้งความพยายามในการใช้การแก้ไขพินพูน เช่น Paul Lerman และ Robert Martinson ได้สรุปไว้อย่างกว้าง ๆ ว่า นอกจากข้อยกเว้นเพียงเล็กน้อยแล้ว การแก้ไขพินพูนเท่าที่มีการรายงานกัน ไม่มีผลกระทบกระเทือนที่มากพอต่อการกระทำผิดซ้ำ

การวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ได้คัดค้านแนวความคิดพื้นฐานของการคุมประพฤติ การคุมประพฤติดังอยู่บนความเชื่อที่ว่าผู้กระทำผิดสามารถถูกแก้ไขพินพูนได้ และมีกลวิธีแก้ไขต่าง ๆ ที่จะนำมาใช้ได้ในการแก้ไขพินพูน ซึ่งทั้งหมดรวมอยู่ในเรื่อง

แบบการแก้ไข (Treatment Model) ซึ่งมีหลักว่า อาชญากรรมส่วนใหญ่เป็นผลมาจาก
อาการสมุฏฐานของโรคของผู้กระทำผิดแต่ละราย เป็นการเปียงเบนที่สามารถรักษาได้
โดยการใช้วิธีการทางจิตวิทยาสังคม

Harlow, Weber และ Wilkins ในขณะที่ไม่ได้โต้แย้งบรรดาความคิดเห็น
ในทางลบเกี่ยวกับการแก้ไขฟื้นฟู ได้กล่าวว่าผู้กระทำผิดจำนวนมากมายซึ่งจะต้องถูกจำคุก
นั้นอาจจะแทนที่การจำคุกได้โดยปล่อยตัวให้อยู่ในสังคมโดยที่สังคมยังปลอดภัย มีประสิทธิภาพ
และเสียค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามาก ด้วยเหตุนี้การคุมประพฤติในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของกระ-
บวนการยุติธรรมทางอาญาจึงยังคงดำรงคงอยู่โดยเหตุผลทาง เศรษฐกิจและปรัชญา
(Abadinsky 1977 : X-XI)